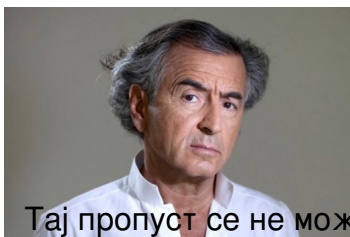

Доброг решења нема још од оне црне среде у августу 2013, када је ратна машинерија сиријског председника Башара ал Асада употребом хемијског оружја прешла "црвену линију" за коју је амерички председник Барак Обама упозорио да ће бити окидач војног одговора Америке. Умерена опозиција се још увек држи, а Исламска држава још није изашла из сенки. Ипак, Обама је у последњем тренутку преиначио одлуку на изненађење свих и одбио да интервенише.

Тај пропуст се не може оповргнути. Али у паклу лоших решења која се Сирији нуде, нека су гора од других. А оно које је осмислио руски председник Владимир Путин вероватно је најпакленије од свих. Ваздушни напади Русије концентрисани су на мете око градова Идлиб, Хомс и Хама, односно подручја где, према независним и џихадским посматрачима и другим групацијама које анализирају видео-снимке које на интернету објављују саме руске власти, Исламска држава није успоставила своја упоришта. То значи да је примарни циљ напада Русије слабљење целокупне опозиције, укључујући демократску опозицију, која се бори против Асадовог режима.

Из тога произилази да циљ руске интервенције није давање доприноса "борби против тероризма", како то пропагандисти Кремља тврде, већ по сваку цену повратак политичке контроле режима који је превасходно и посејао тероризам. Прецизније речено, циљ Русије јесте да спаси (након дугог периода пружања подршке на дистанци) диктатуру коју америчке и француске власти представљају као одговорну за смрт више од 250.000 људи од 2011. Режим је својим поступцима несумњиво подстакао и застрашујући успон Исламске државе тако што је Асаду обезбедио кец из рукава када је реч о његовом настојању да задобије међународну подршку, а Русији покриће.

